

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/1/2022
Identifikačné číslo spisu: 8307010129
Dátum vydania rozhodnutia: 16.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8307010129.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného H. M. pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, na neverejnom zasadnutí konanom 16. marca 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného H. M. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. apríla 2021, sp. zn. 5To/23/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. M. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.
Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) zo 4. marca 2020, sp. zn. 3T/28/2007, bol obvinený H. M. uznaný za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, na tom skutkovom základe, že

ako konateľ firmy F. J., spol. s r.o., E. L. XXX, R., na základe leasingovej zmluvy č. XXXXXXXXX zo dňa 20. októbra 2004 s M. Z. R., a.s. P. X. X, L., užíval stroj - Vysokorýchlostný extrúder KMH-65, výrobné číslo XXXXXXXX, avšak leasingové splátky od mesiaca august 2005 neplatil, dňa 24. októbra 2005 mu bolo doručené odstúpenie od zmluvy a výzva na vrátenie predmetu leasingu, čo nerešpektoval a stroj aj napriek ďalším kontaktom zo strany majiteľa odmietol odovzdať a nakladal s ním ako s vlastným, čím pre majiteľa M. Z. R., a.s. P. X. X, L., bola spôsobená škoda vo výške 2.027.316,- Sk (68.788,20 €).

Za to mu prvostupňový súd podľa § 248 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 35 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, s použitím článku 6 ods. 1, článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a 9 mesiacov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 prvostupňový súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Prvostupňový súd zároveň zrušil rozsudok Okresného súdu Humenné z 18. novembra 2008, sp. zn. 1T/203/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 21. mája 2009, sp. zn. 2To/10/2009, čo do výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ktorým bol odsúdený podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a vo zvyšku tento rozsudok ostal nezmenený.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodených M. Z. R., a.s., P. X. X, L., E. R. - R. M., K. XX, R. X. Y a R. R., spol. s r.o., Š. XX, L. (po zmene sídla V. XX, L.), s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaní prokurátora a obvineného H. M. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu rozsudkom zo 7. apríla 2021, sp. zn. 5To/23/2020, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému H. M. pri nezmenenom výroku o vine v rozsudku Okresného súdu Humenné zo 7. novembra 2011, sp. zn. 3T/28/2007, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 21. júna 2012, sp. zn. 2To/18/2012, ktorým bol uznaný za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, s použitím § 35 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, uložil obvinenému H. M. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona krajský súd obvineného pre výkon uloženého trestu zaradil do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Trestného zákona krajský súd obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 4 rokov.

Podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona krajský súd súčasne zrušil v rozsudku Okresného súdu Humenné z 18. novembra 2008, sp. zn. 1T/203/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 21. mája 2009, sp. zn. 2To/10/2009, výrok o uloženom treste, ktorým mu bol za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 4 rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému rozsudku krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúcemu rozsudku prvostupňového súdu podal obvinený H. M. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanovenej obhajkyne JUDr. Martiny Čelkovej písomným podaním z 3. decembra 2021, podaným elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom 4. decembra 2021, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. i), § 374 ods. 3 Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania obvinený uviedol, že podľa jeho názoru je rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím prvostupňového súdu založené na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia a nesprávnom posúdení zisteného skutku. Napadnutými rozhodnutiami bol obvinený uznaný za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, hoci podľa jeho názoru zo zisteného skutkového stavu nevyplýva naplnenie znakov

trestného činu sprenevery.

Odvolací súd pritom podľa obvineného v priebehu celého konania namietané skutočnosti nebral do úvahy a len stroho konštatoval, že sa plne stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci prvostupňovým súdom.

V predmetnej veci podľa obvineného nemohlo dôjsť k uznaniu viny za trestný čin sprenevery (z dôvodu nenaplnenia znakov tohto trestného činu) a teda zo strany prvostupňového i odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku a nesprávnemu použitiu § 248 ods. 1, ods. 4 zákona č. 140/1961 Zb., ktorý v tomto prípade vôbec nemal byť použitý, čím je podľa neho naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Skutok vymedzený v rozsudku prvostupňového súdu v spojení s uznesením odvolacieho súdu, pri rešpektovaní zistených skutkových okolností, ktoré však konajúce súdy podľa názoru obvineného nerešpektovali, nemôže podľa jeho názoru napĺňať znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery. Z obsahu spisu totiž podľa obvineného vyplýva, že po tom, čo podľa leasingovej spoločnosti došlo k ukončeniu leasingovej zmluvy, viedol rokovania o odkúpení predmetu leasingu do vlastníctva svojej spoločnosti, čo potvrdil aj samotný zástupca poškodenej leasingovej spoločnosti JUDr. E.. Ak by obvinený mal úmysel privlastniť si predmet leasingu, bolo by podľa neho úplne nelogické, aby sa ho snažil odkúpiť od leasingovej spoločnosti. Konajúce súdy sa podľa neho nezaoberali konštatovaním JUDr. E., ktorý uviedol, že 5. decembra 2005 sa opätovne snažil rozprávať s obvineným a oznámil mu, že nasledujúci deň bude vykonaný odber zariadenia, na čo obvinený povedal, že ak chce, môže si stroj zobrať. Z uvedeného je podľa obvineného zrejme, že uňho absentoval úmysel privlastniť si jemu zverenú vec a nakladať s ňou ako s vlastnou, čo potvrdzuje výpoveď JUDr. E., ktorý na hlavnom pojednávaní konanom 21. januára 2010 na otázku, prečo obvinený nechcel predmet leasingu vydať, uviedol, že obvinený sa s leasingovkou vždy dohodol, nedoplatok doplatil a zrejme preto stroj nechcel vydať. Uvedené však v rozsudku prvostupňového súdu absentuje a toto pochybenie nenapravil ani odvolací súd, hoci obvinený to v podanom odvolaní namietal. Odvolací súd sa pritom k odvolacím námietkam obvineného vôbec nevyjadril, čo obvinený považuje za ďalšie závažné porušenie jeho práva na spravodlivý proces a na náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia.

Ak samotný poškodený tvrdí, že obvinený konal v očakávaní dohody, ktorá dovedy vždy vyriešila ich vzájomný obchodný problém, potom považuje za nelogický záver konajúcich súdov o jeho úmysle privlastniť si vec. Na uvedenom podľa obvineného nič nemení ani to, že prvostupňový súd vo svojom rozsudku poukázal na to, že odsúdený a leasingová spoločnosť sa nevedeli dohodnúť na kúpnej cene, pretože už samotné rokovania o uzavretí kúpnej zmluvy znamenajú nemožnosť posudzovať jeho konanie ako úmyselné konanie smerujúce k privlastneniu si predmetu leasingu. Tieto rokovania sa viedli po tom, ako bolo od leasingovej zmluvy zo strany leasingovej spoločnosti odstúpené, čo podľa obvineného vylučuje jeho úmyselné konanie smerujúce k privlastneniu si cudzej veci ako základného pojmového znaku trestného činu sprenevery.

S poukazom na uvedené neprichádza podľa obvineného do úvahy jeho trestná zodpovednosť za trestný čin sprenevery.

Predmetný skutok by podľa jeho názoru mohol byť právne kvalifikovaný iba ako trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 249 zákona č. 140/1961 Zb., avšak aj to iba za predpokladu, že by bol preukázaný jeho úmysel predmet leasingu neoprávnene užívať, pričom ani tento podľa obvineného preukázaný nebol, pretože neustále viedol rokovania o odkúpení predmetu leasingu do vlastníctva svojej spoločnosti. Neobstojí pritom podľa obvineného záver prvostupňového súdu o tom, že nemôže ísť o trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci, pretože v danom prípade absentuje moment času vrátenia veci vlastníčkovi, ktorý nemožno alternovať nadobudnutím vlastníctva k danej veci. Obvinený je toho názoru, že jeho výpoveď v spojení s výpoveďou JUDr. E. smerujú k záveru, že jeho úmyslom nebolo si predmet leasingu prisvojiť, ale že ho mal zrejme neoprávnene vo svojej dispozícii do momentu, kým sa s leasingovou spoločnosťou dohodne buď na pokračovaní leasingu alebo na inej

forme riešenia ich obchodného vzťahu (napr. odkúpením leasingu). Rovnako tak podľa obvineného v predmetnej veci neabsentuje čas vrátenia veci vlastníkovi, ako je to v napadnutých rozhodnutiach uvedené, pretože tento časový aspekt je potrebné ohraničiť momentom uzavretia dohody medzi obvineným a leasingovou spoločnosťou, o ktorú sa obvinený snažil. Navyše, dočasnosť neoprávneného užívania znamená podľa jeho názoru aj to, že subjekt následne vec, ktorú neoprávnené užíva, nadobudne do svojho vlastníctva, čím preruší nezákonný stav, ktorý chráni skutková podstata trestného činu neoprávneného užívania cudzej veci.

Z uvedených skutočností je podľa obvineného zrejmé, že skutok možno kvalifikovať iba ako trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci, avšak v žiadnom prípade nejde o trestný čin sprenevery. Odvolací súd sa s touto otázkou mal náležite vysporiadať, avšak neurobil to, a to napriek návrhom obvineného.

S poukazom na tvrdenia obvineného spočívajúce v tom, že sa neustále viedli rokovania o možnosti odkúpenia predmetného stroja, mohli byť podľa jeho názoru dopočítím poškodeného odstránené akékoľvek nejasnosti ohľadom tejto skutočnosti a mohol byť zistený skutkový stav bez akýchkoľvek pochybností tak, ako to ukladajú základné zásady dokazovania v trestnom procese, najmä zásada prezumpcie nevinu a z nej vyplývajúce pravidlo in dubio pro reo.

Napriek formulácii dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v zmysle ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať ani meniť, obvinený poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 3136/09, v ktorom súd uviedol, že vo výnimočných prípadoch možno vybočiť zo zásady viazanosti zákonom stanovenými dovolacími dôvodmi tam, kde by sa inak postup dovolacieho súdu vzhľadom na zjavne flagrantné nedostatky dokazovania javil ako prehnane formalistický. Tak by tomu bolo aj by dovolací súd ignoroval zjavne extrémny rozpor medzi skutkovými zisteniami a vykonanými dôkazmi.

Obvinený pritom zdôraznil, že uvedené skutočnosti nepredstavujú návrh na zmenu skutkového stavu, ale len návrh na podradenie zisteného skutkového stavu pod správne ustanovenie Trestného zákona, čo sa podľa jeho názoru v predmetnej veci nestalo a napĺňa to dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Rozhodnutím odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím prvostupňového súdu a postupom konajúcich súdov došlo podľa obvineného aj k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu. Konajúce súdy sa totiž podľa jeho názoru pri hodnotení vykonaných dôkazov neriadili zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, pretože všetky vykonané dôkazy hodnotili v jeho neprospech a nevyrovnali sa s jeho obhajobou tak, ako je to uvedené v § 168 ods. 1 Trestného poriadku, teda neriadili sa zásadami dokazovania v trestnom procese, čo malo vplyv nielen na právnu kvalifikáciu skutku, ale aj na jeho právo na obhajobu neobjasnením skutočností svedčiacich v jeho prospech a nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia zo strany krajského súdu, čo podľa jeho názoru napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené obvinený navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 7. apríla 2020, sp. zn. 5To/23/2020, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku, § 322 ods. 1 Trestného poriadku, § 2 ods. 4, § 2 ods. 7 Trestného poriadku v jeho neprospech. Ďalej navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok Okresného súdu Humenné zo 4. marca 2020, sp. zn. 3T/2/2007, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a Okresnému súdu Humenné prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor sa k dovolaniu obvineného do dňa konania neverejného zasadnutia nevyjadril.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 10. januára 2022.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že o vine obvineného H. M. bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Humenné zo 7. novembra 2011, sp. zn. 3T/28/2007, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 21. júna 2012, sp. zn. 2To/18/2012. Uznesením Okresného súdu Humenné z 11. septembra 2013, sp. zn. 2Nt/10/2013, bola podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku povolená obnova konania v predmetnej veci a podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Humenné zo 7. novembra 2011, sp. zn. 3T/28/2007, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 21. júna 2012, sp. zn. 2To/18/2012 (č. l. 584 - 586 spisu).

Nakoľko obvinený podal dovolanie aj proti konaniu, ktoré predchádzalo rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. apríla 2021, sp. zn. 5To/23/2020, pričom obsah jeho dovolania je totožný s obsahom dovolania, ktoré podal ešte 20. novembra 2014 prostredníctvom predchádzajúceho obhajcu JUDr. Martina Puchallu. PhD. a o ktorom nebolo rozhodované, najvyšší súd sa zaoberal tak jeho dovolacími námietkami smerujúcimi k výroku o vine rozsudku Okresného súdu Humenné zo 7. novembra 2011, sp. zn. 3T/28/2007, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 21. júna 2012, sp. zn. 2To/18/2012, ako aj jeho dovolacími námietkami smerujúcimi k rozsudku Okresného súdu Humenné zo 4. marca 2020, sp. zn. 3T/28/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 7. apríla 2021, sp. zn. 5To/23/2020,

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu tým, že konajúce súdy sa pri hodnotení vykonaných dôkazov nespravovali § 2 ods. 12 Trestného poriadku, hodnotili dôkazy v jeho neprospech, nevyrovnali sa s jeho obhajobou a nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia.

K tomu je potrebné v prvom rade poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, v zmysle ktorého „Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a

rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“

Z vyššie citovaného je zrejmé, že obvineným namietaný nesprávny postup konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku spadá do posudzovania správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorým je však dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným viazaný a ktorý podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže skúmať ani meniť. Preskúvanie hodnotenia vykonaných dôkazov v zmysle návrhu obvineného by tak bolo porušením tejto viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom.

Na podporu tejto argumentácie možno poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. novembra 2018, sp. zn. IV. ÚS 641/2018, v zmysle ktorého „Najvyšší súd ako súd dovolací nie je už z dôvodu zákonného vymedzenia dovolacích dôvodov (§ 371 Trestného poriadku) predurčený na úplný prieskum rozsudkov nižších súdov činných v rámci trestného konania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, neustanovil by katalóg dovolacích dôvodov. Už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku preto ospravedlňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom (napr. IV. ÚS 294/2010).“

Pokiaľ obvinený namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, k tomu je potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Možno preto uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Hoci obvinený tento dovolací dôvod vo svojom dovolaní označil, do jeho rámca nespadá žiadna z ním uvádzaných dovolacích námietok. Z tohto dôvodu najvyššiemu súdu neostávalo iné, než konštatovať, že ani tento dovolací dôvod v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenaplnia (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014).

Obvinený v podanom dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie zisteného skutku ako trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 z dôvodu nenaplnenia zákonných znakov tohto trestného činu. Predovšetkým namieta, že jeho úmyslom nebolo prisvojiť si predmet leasingu. Z tohto dôvodu by predmetný skutok mohol byť podľa jeho názoru kvalifikovaný iba ako trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 249 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, aj to iba za predpokladu preukázania jeho úmyslu neoprávnene užívať predmet leasingu.

Vo vzťahu k obvineným namietanému nepreukázaniu úmyslu prisvojiť si predmet leasingu je potrebné poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté 14. júna 2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého „dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“

Z vyššie citovaného je zjavné, že obvineným namietané nepreukázanie úmyslu ako zložky subjektívnej stránky trestného činu nespadá do predmetu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a prieskum vo vzťahu k subjektívnej stránke trestného činu by bol možný iba v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Na uvedenom nič nemení ani obvineným uvádzané rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, v ktorom sa pred ním citovanými vetami nachádza odsek, v ktorom Ústavný súd Českej republiky uviedol: „Nejvyšší soud musel vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení, a jak je vyjádřen ve výroku odsuzujícího rozsudku. Povinností dovolacího soudu bylo toliko zjistit, je-li právní posouzení skutků popsanych ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušných skutkových podstatách trestných činů s ohledem na skutkový stav zjištěný soudem nalézacím (srov. např. usnesení ve věci sp. zn. III. ÚS 282/03).“ Rovnako tak v obvineným citovanom odseku tohto rozhodnutia sa nachádzali ešte ďalšie dve vety, ktoré neuviedol, a ktoré znejú nasledovne: „Takový významný rozpor je dán zejména tehdy, jestliže zjištění soudů nemají žádnou vazbu na obsah provedených důkazů. Jinými slovy, že skutková zjištění soudů vyjádřená v popisu skutku jsou ve zjevném rozporu s tím, co bylo skutečným obsahem dokazování.“

S poukazom na citované je potrebné uviesť, že obvinený v podanom dovolaní neuvádza existenciu žiadneho zjavného extrémneho rozporu medzi skutkovými zisteniami a vykonanými dôkazmi, ako je to uvedené v ním citovanej časti rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, naopak v podanom dovolaní namieta nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a poukazuje na to, že v prípade dopočutia poškodeného by boli odstránené akékoľvek nejasnosti a bol by zistený skutkový stav bez akýchkoľvek pochybností. Navyše, obvinený si v podanom dovolaní protirečí, keď na jednej strane poukazuje na

rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, z ktorého vyberá časti o tom, že vo výnimočných prípadoch dovolací súd môže vybočiť zo zásady viazanosti dovolacími dôvodmi a na strane druhej, o dva odseky ďalej, uvádza, že ním uvádzané skutočnosti nepredstavujú návrh na zmenu skutkového stavu, ale návrh na podradenie súdmi zisteného skutkového stavu pod správne ustanovenie Trestného zákona.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní namieta nesprávnu právnu kvalifikáciu jeho konania ako trestného činu sprenevery s poukazom na to, že skutok by nanajvýš mohol byť právne kvalifikovaný ako trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci, k tomu je potrebné uviesť, že dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 2 Tdo 46/2007, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2008).

Podľa § 248 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo zákazom činnosti alebo peňažným trestom alebo prepadnutím veci.

Podľa § 249 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 kto sa zmocní cudzej veci nie malej hodnoty v úmysle ju prechodne užívať, alebo kto na cudzom majetku spôsobí škodu nie malú tým, že neoprávnené také veci, ktoré mu boli zverené, prechodne užíva, potresce sa odňatím slobody až na jeden rok alebo peňažným trestom alebo zákazom činnosti.

Rozdiel medzi trestným činom sprenevery a trestným činom neoprávneného užívania cudzej veci je v tom, že pri trestnom čine sprenevery úmysel páchatel'a smeruje k prisvojeniu si zverenej veci, kým pri trestnom čine neoprávneného užívania cudzej veci úmysel páchatel'a smeruje len k jej prechodnému užívaniu, s tým, že potom vec vlastníkovi alebo oprávnenému držiteľovi vráti.

Skutok, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný za vinného, je v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu vymedzený nasledovne: „Obžalovaný H. M. ako konateľ firmy F. J., spol. s r.o., E.. L. XXX, R., na základe leasingovej zmluvy č. 11100065 zo dňa 20. októbra 2004 s M. Z. R., a.s. P. X. X, L., užíval stroj - Výsokorýchlostný extrúder KMH-65, výrobné číslo XXXXXXXX, avšak leasingové splátky od mesiaca august 2005 neplatil, dňa 24. októbra 2005 mu bolo doručené odstúpenie od zmluvy a výzva na vrátenie predmetu leasingu, čo nerespektoval a stroj aj napriek ďalším kontaktom zo strany majiteľa odmietol odovzdať a nakladal s ním ako s vlastným, čím pre majiteľa M. Z. R., a.s. P. X. X, L., bola spôsobená škoda vo výške 2.027.316,- Sk (68.788,20 €).“

Z takto vymedzeného skutku (ktorým je dovolací súd viazaný a ktorého správnosť a úplnosť nemôže skúmať ani meniť) vyplýva, že obvinený s predmetom leasingu nakladal ako s vlastným aj po tom, ako mu bolo doručené odstúpenie od zmluvy a výzva na zaplatenie predmetu leasingu, pričom predmet leasingu jeho majiteľovi odmietol odovzdať. Je teda zrejmé, že takéto konanie obvineného nemožno považovať za prechodné užívanie veci, keďže zo skutkovej vety žiadnym spôsobom nevyplýva, že by mal obvinený záujem vec (predmet leasingu) len prechodne užívať a následne ju vrátiť vlastníkovi. Naopak, zo skutkovej vety rozsudku jednoznačne vyplýva, že obvinený predmet leasingu nevrátil ani po výzvach majiteľa a nakladal s ním ako s vlastným. Z tohto dôvodu možno konštatovať, že právna kvalifikácia jeho konania ako trestného činu sprenevery, tak ako ju ustálili konajúce súdy, je správna a zodpovedajúca skutku vymedzenému v skutkovej vete rozsudku.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci nie je naplnený.

Napokon, vo vzťahu k obvineným uplatneným námietkam vzťahujúcim sa k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku, je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014, v zmysle ktorého „Ustanovenie § 374 ods. 3 Trestného poriadku nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania. Toto ustanovenie len v nadväznosti na § 369 Trestného poriadku a § 372 ods. 1 Trestného poriadku vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietat aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ak dovolateľ namieta chybu konania na súde prvého stupňa, musí táto chyba zodpovedať niektorému z dôvodov dovolania uvedenému v § 371 ods. 1 Trestného poriadku a takto musí byť aj v dovolaní označená (374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).“ Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľom vytýkané chyby konania nie je možné samostatne podradiť pod dovolací dôvod podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku, avšak v rámci jednotlivých dovolacích dôvodov sa nimi najvyšší súd podrobne zaoberal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného H. M. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.